

L'eficàcia en el treball

pel Dr. JESÚS NOGUER-MORÉ

Fins ara, el problema de la major o menor eficiència productora del treballador —i amb aquesta paraula englobem a tota la humanitat que treballa físicament o intel·lectualment— s'ha enfocat en un sentit gairebé exclusivament materialista, per tal com aquesta eficiència s'ha cregut que depenia quasi únicament de la perfecció de les tècniques de treball, d'acord amb els progressos de la mecànica, la física i la química, deixant gairebé de banda, especialment en els treballs físics, el factor home, al qual no se li ha concedit més valor que l'aprenentatge i la major o menor voluntat de treballar, sense pensar gaire en la personalitat del "productor" ni en la seva capacitat biològica per a ocupar el lloc assignat, la qual s'ha mesurat sempre amb dades purament materials (la seva producció en un moment determinat) o d'un empirisme veí de la puerilitat o de la més supina ignorància de les més fonamentals lleis biològiques.

Per regla general, un estudiant, un aprenent o un obrer, és admès a les activitats que més o menys lliurement—gairebé sempre inconscientment—ha escollit, sense més requisits que haver acomplert l'edat reglamentària, presentar un certificat de revacunació i, en alguns comptats casos, un certificat del metge, fet a cuitacorrents, acreditant que té salut suficient per a ocupar el lloc que sollicita.

El primer resultat sol ésser que la producció global del centre corresponent, o el fruit professional promig, es ressent extraordinàriament de la manca de capacitat de la majoria dels treballadors. Ara, que com que els càlculs per aquestes evaluacions son sempre molt complexos atesos els innombrables factors ponderables i imponderables que giren entorn de tota producció industrial, comercial, científica, literària, etc., les grans diferències en l'eficàcia no surten a primera plana i solen passar bastant desapercebudes, culpant-ne en tot cas a fets que res no tenen a veure amb la realitat.

Menys desapercebudes solen passar, en canvi, a les entitats d'assegurances, que han de fer efectives sumes enormes per accidents completament previsibles; ni tampoc, encara que sovint en desconeguim la causa—no tant com sembla, però—, les pobres mullers de l'anomenada classe mitja i del proletariat en general, que els cal aprendre molta aritmètica i fins àlgebra perquè no manqui el pa a la taula.

Perquè és una cosa ben corrent que els curts de vista es dediquin a l'estudi i a activitats en les que cal primfilar molt; que els obrers amb dèbil resistència ossia facin treballs que necessiten una gran força muscular; que amb el cor poc resistent, se'ls destini a llocs on han d'esforçar-se o han d'impressionar-se pregonament; que els

anèmics vagin a llocs on no toca ni el sol ni gairebé l'aire; els "nerviosos", els neuròtics, les histèriques, als llocs que martellegen i acaben de deballestar el sistema nerviós poc resistent; els dispèptics i biliosos, a treballs intel·lectuals i de gran neguit; els predisposats a trencadures i prolapses, a llocs on cal forçar el ventre; els artrífics i reumàtics, a treballar la terra, a les mines o a vigilància nocturna; els pretuberculosos, a la ciutat; els ple tòrics, als climes d'altura, etc., etc. No acabariem mai si volguéssim fer inventari de les formes amb les quals més de mitja humanitat s'entesta a torçar el seu camí, fent-se un mal irreparable a ell i a l'economia del seu país.

Sols direm que la *New Psychological Corporation*, de Nord-Amèrica ha arribat a la conclusió que si tothom treballés d'acord amb les seves condicions corporals i psicològiques, la riquesa global dels Estats Units augmentaria en setanta mil milions de dòlars anuals.

A més a més cal imaginar l'estalvi impressionant d'energies útils i de vides humanes, i sobretot l'augment extraordinari del benestar general, si, treballant d'acord amb el propi temperament i constitució, el treball no fos més que una continuació de les hores dedicades a l'esbarjo i fos delitósament esperat en les hores de repòs.

I no cal parlar gaire per a demostrar que això no és cap utopia. Serà suficient que als certificats exigibles per a treballar en un lloc determinat o emprendre un determinat ofici, professió o activitat, s'hi adjunti una fitxa on es detalli amplament l'estat físic, fisiològic i psicològic del candidat, amb indicació detallada de les activitats més adients al seu estat constitucional, així com les poc aconsellables i les que no pot exercir de cap manera.

Naturalment que això, dit així de cop sembla senzill, i molts lectors es preguntaran per què no s'ha dut a la pràctica ja fa temps, si estan a la vista i amb tan vius colors els avantatges de la seva implantació.

Però és que tal estudi individual (que es practica avui massa fragmentàriament i molt limitadament en els anomenats Instituts d'Orientació Professional) és una cosa d'un abast incommensurable quan s'hagi generalitzat, i és com totes les grans coses, que no es poden dur a la pràctica sinó després d'una maduració llarga, fins que arriba l'infantament triomfador.

No cal dubtar, però, que en un futur molt pròxim la fitxa biotipològica de treball serà tan necessària com ho és actualment el títol de xofer per a dur un automòbil.

Entretant, una preparació progressiva de tots els elements que hi han d'intervenir facilitarà el seu adveniment i el seu triomf.

